

Fővárosi Ítéltábla

Az ügy száma: 3.Kf.700.121/2025/4.
A felperes: felperes (felperes címe)
A felperes képviselője: Független Rendőr Szakszervezete (felperesi képviselő címe, eljáró jogi képviselő: dr. Tordai Gábor kamarai jogtanácsos)
Az alperes: helység1 Rendőr-főkapitányság (alperes címe.)
Az alperes képviselője: dr. Vattay Gergely kamarai jogtanácsos
A per tárgya: megbízási díj megfizetése iránt indított közszolgálati jogvita
A fellebbezést benyújtó: az alperes (6. sorszám alatt)
A fellebbezéssel támadott határozat: Fővárosi Törvényszék 34.K.702.345/2024/5. számú ítélete

ÍTÉLET:

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 25.000 (huszonötezer) forint másodfokú perköltséget.

A fellebbezési illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás

A fellebbezés alapjául szolgáló tényállás

[1] A hivatásos szolgálati jogviszonyban álló felperes a peresített időszakban a helység1 Rendőr-főkapitányság helység1 kerület1 Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály helység2 Rendőrőrs állományában körzeti megbízott beosztásban teljesített szolgálatot. A

peresített időszakban releváns munkaköri leírásai alapján munkavégzésének helye: helységi közigazgatási területe. A felperes szolgálatteljesítési ideje jelentős részét kitevően rendszeresen látott el működési körzetén (illetékeségi területén) kívüli, (a teljes kerületben és helységi más kerületeiben is) járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki, TIK küldésekkel járó és egyéb szolgálati (átkísérési, csapaterős, rendezvénybiztosítási, akciókban részvételi, covid ellenőrzési) feladatokat; az emiatt előterjesztett szolgálati panaszát az alperes vezetője a határozatszám 1 számú határozatával elutasította.

A felperes keresete, az alperes védírata

[2] A felperes a keresetében kérte, hogy a bíróság kötelezze az alperest a 2021. január 1.-től 2023. december 31.-ig terjedő időszakban összesen 36 hónapra bruttó 1.043.550 forint megbízási díj és késedelmi kamata megfizetésére. Keresete jogalapjaként a rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományának szolgálati jogviszonyáról szóló 2015. évi XLII. törvény (a továbbiakban: Hszt.) 71. § (1) bekezdés a) és c) pontját, valamint (5) bekezdését jelölte meg, a megbízási díj mértékét a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában érvényesítette. Állította, hogy havonta egyes munkanapjain körzeti megbízotti feladatellátása mellett a TIK közvetlen utasítása alapján számára járőrszolgálat volt meghatározva, melynek keretében rendszeresen el kellett hagynia működési körzetét. A járőrszolgálatok ekkénti ellátását szervezeti egységénél feltehetően a jelentős járőri létszámhiány indokolta. Álláspontja szerint a 25/2022. (VIII. 11.) ORFK utasítás (a továbbiakban: KMB szabályzat) 2022. augusztus 12.-től hatályos módosítása megbízási díjra jogosultságát nem rontja le, míg a Hszt. 2023. február 1.-től hatályos módosítása a jelentős többletmunkavégzésre tekintettel nem releváns.

Az elsőfokú bíróság ítélete

[3] Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 1.043.550 forint megbízási díjat és annak késedelmi kamatát. A perben nem vitatott tényállás és felperesi feladatellátás (kimutatás) alapján – a felek erre vonatkozó bizonyítási indítványait mellőzve – a felperes igényét jogkérdésként 3 időszakra bontva elkülönítetten vizsgálta.

[4] A 2022. augusztus 12.-ig érvényesített felperesi igény tekintetében a szolgálati beosztás definíciója (Hszt. 2. § 25. pont) és a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szerveknél a hivatásos szolgálati beosztásokról és a betöltésükhöz szükséges követelményekről szóló 30/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 30/2015.BM rend.) 2. mellékletének VII. II.2. pontja alapján megállapította, hogy a körzeti megbízott, járőrparancsnok, járőrvezető, járőr, kíséror, járőrtárs önálló beosztások, más-más munkakört és ahhoz rendelt eltérő feladatkört, felelősséget tételeznek, még akkor is, ha az egyes részfeladatok tekintetében lehetnek átfedések. Az alperes csak a kinevezés szerinti munkakörön belül határozhatja meg szabadon a munkaköri leírásban nevesített feladatokat, abba más munkakörbe tartozó feladatokat jogszerűen nem építhetett be. Következetes a bírói gyakorlat abban, hogy a munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, mert ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör – akár átmeneti, akár tartós – feladatainak

ellátását. A felperes a beosztásába nem tartozó többletfeladatokat nem eseti jelleggel, hanem minden hónapban rendszeresen (havi 8-24, átlagban 15 alkalommal) ellátta, ami a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megbízási díjra jogosultságát megalapozta.

[5] A 2022. augusztus 12-től érvényesített igény kapcsán kiemelte, hogy a KMB szabályzat módosítása nem minősítheti le a felperes kinevezés szerinti beosztását alacsonyabb besorolású járőrbeosztássá, nem üresítheti ki az egyes beosztásokat, nem adhat feladatokat a rendőrkapitányságon fennálló beosztáson túlterjeszkedve, a munkáltató illetékességi területén túlnyúlva. Utalt a Rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XII. 28.) IRM rendeletre. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Jat.) 24. § (1) bekezdésében foglaltak alapján rámutatott, hogy közjogi szervezetszabályozó eszköz jogszabállyal nem lehet ellentétes, ez azt jelenti, hogy – a felek által nem vitatottan – a felperes ellátta a járőri, járőrvezetői, járőrparancsnoki és kísérorőri beosztásba tartozó, valamint az egyéb szolgálati feladatokat, amelyek a megbízási díjra való jogosultságát a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontja alapján megalapozták.

[6] A 2023. február 1-től érvényesített igény esetében a Hszt. módosítás jogalkotói indokolását vette alapul, eszerint a többletszolgálatért járó helyettesítési díjra az állomány tagja csak azokban az esetekben lehet jogosult, amikor a többletfeladatellátás valóban érdemben haladja meg a szolgálati beosztásból eredő feladatellátás kereteit, azaz nem eseti jellegű, és ténylegesen jelentős többletmunkát jelent. Márpedig a kimutatás alapján a felperes nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, minden hónapban ellátott szolgálati beosztásától eltérő feladatokat, amelyek jelentős többletmunkát eredményeztek, mivel a felperes a beosztásához nem tartozó más beosztás feladatait jelentős mennyiségben, sok alkalommal, szolgálatteljesítési ideje 2/3-ában látta el, így az ezen időszakra előterjesztett felperesi igény is megalapozott. Megjegyezte, hogy a TIK ügyeletes vezető nem vitatott irányítási jogköre a többletfeladatok ellátásáért a hivatásos állomány tagja megbízási díjra jogosultságát nem zárja ki. Összességében rögzítette, hogy a teljes peresített időszak vonatkozásában a többletfeladatellátás alapján a rendvédelmi illetményalap 75 %-ában meghatározott megbízási díjigény megalapozott.

A fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem

[7] Az alperes a fellebbezésében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, másodlagosan megváltoztatását és a kereset elutasítását, harmadlagosan részbeni megváltoztatását és a felperes javára megítélt 1.043.550 forint összegű megbízási díj leszállítását kérte akként, hogy azt a másodfokú bíróság 11 hónappal, azaz 425.150 forinttal csökkentse. Álláspontja szerint az ítélet sérti a közigazgatási perrendtartásról szóló 2017. évi I. törvény (a továbbiakban: Kp.) 78. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó, a polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 268. §-át, részben okszerűtlenül értékelt bizonyítékon alapul, továbbá sérti a Hszt. 45. § (1), 71. § (1) bekezdés c) pontját, illetve (3), (5) és (6) bekezdését.

[8] Elsődleges fellebbezési kérelmében kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást csak részben derítette fel, a felperes személyes meghallgatásán túl egyéb bizonyítási eljárást nem folytatott le, így nem kerülhetett abba helyzetbe, hogy vizsgálni és értékelni tudja a többletfeladatellátás mértékét a Hszt. 71. § (5) bekezdése szerintiösszecszerűség meghatározásához, megítélje a jelentős többletmunkavégzést. Ez pedig

összességében olyan súlyos eljárási jogszabálysértés, amely nem tette lehetővé a megalapozott ítélethozatalt.

[9] Másodlagos fellebbezési kérelmében állította, hogy a tényállás csak részbeni felderítésével az elsőfokú bíróság téves jogértelmezésre jutott, döntése nem megalapozott, sérti a Hszt. 71. § (1), (3), (5) és (6) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos állományát érintő személyügyi igazgatás rendjéről szóló 31/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 31/2015.BM rend.) 35. § (6) bekezdését, a belügyminiszter irányítása alá tartozó rendvédelmi feladatokat ellátó szervek hivatásos szolgálati viszonyban álló tagjai illetményének és egyéb juttatásainak megállapításáról, valamint a folyósítás szabályairól szóló 33/2015. (VI. 16.) BM rendelet (a továbbiakban: 33/2015.BM rend.) 10. § (2) bekezdését. A felperes kizárólag a kinevezésében foglalt illetékességi területen, helységi területén látta el feladatait. Utalt arra, hogy a járőrszolgálati, csapaterős és rendezvénybiztosítási feladatok a KMB Szabályzat 37. pontja alapján a körzeti megbízott tevékenységébe tartozó közterületi feladatok. A TIK utasítás 46/A. pontja alapján a TIK ügyeletes irányítja a közterületi állományt, nem tesz különbséget közterületi körzeti megbízott és közterületi járőri egységek között. Az állományparancsban meghatározott „helységi területe” szolgálatteljesítési helyet pedig annak tényleges tartalma alapján a munkavégzés jellegéből adódóan változó szolgálatteljesítési helyként kell értékelni. Ekként a felperes helységi területén a munkavégzés természetéből is adódóan változó helyszíneken végezte beosztása szerinti munkáját. Ezt támasztja alá, hogy helységi Rendőrfőkapitánya a TIK működéséről, továbbá egyes ügyeleti tevékenységek szabályairól szóló 7/2020. (III. 03.) intézkedésének III/A. fejezet 13/A. pontja szerint az egyes kerületek területén adódó kevesebb rendőri egységet igénylő címekre küldhető helyi TIK egység hiányában bármely kerületi rendőri egység is küldhető, tehát jogi norma írja elő, hogy a felperes szükség esetén helységi IV. kerületében meghatározott működési körzetén kívül lásson el feladatokat, amit a Hszt.-vel összhangban kell értelmezni.

[10] A harmadlagos fellebbezési kérelem kapcsán állította, hogy a Hszt. 71. § (3) bekezdésében rögzített többlettényállási feltétel nem áll fenn. A jelentős többletmunkavégzés csakis a korábbi időszakhoz viszonyítottnan, azzal összehasonlításban ítéltető meg, márpedig felperes munkavégzésében, annak mennyiségében, minőségében az előző időszakhoz képest változás nem állt be.

[11] A felperes a fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte annak helyes tényállása és jogi indokolása alapján. Álláspontja szerint a felek által egyezően előadott adatok figyelembevételével megállapított tényállás alapján abból lehetséges kiindulni, hogy a peres felek nyilatkozatai alapján bizonyításra került, hogy körzeti megbízotti beosztása ellenére a rendőrkapitányság teljes illetékességi területén rendszeresen látott el TIK-es járőrszolgálatot, végzett járőri jellegű feladatokat, azok havi mennyisége az elsőfokú eljárásban feltárássra és értékelésre került. A fellebbezés keretei között tehát az vizsgálendő, hogy e tényállás mellett az elsőfokú bíróság ítélete a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pontjába, illetve (5) bekezdésébe ütközött-e. Márpedig a járőrszolgálat ellátása, de különösen annak működési körzetén kívüli végzése nem tartozik a körzeti megbízott feladatkörébe. Ahogyan a munkaköri leírások, úgy a TIK küldések sem adnak alapot a munkakör szélesítésére, abba nem tartozó feladatok eredményes bővítésére. Az alperes összegező vitatását kizárólag az ítéleti tényállás és bizonyítékértékelés alapján lehetséges vizsgálni, de egyébként is okszerűtlen, mivel a felek által előadott járőrszolgálati napok száma önmagukban is egyértelműen bizonyították a többletfeladatok rendszerességét, azok nagy számát, a munkaidő jelentős részének kitöltöttségét. Az elsőfokú bíróság különbséget tett a

2023. február 1. előtti és utáni időszak vizsgálata során, a tényállást havi bontásban vizsgálta, átlagosan 2/3 arányban értékelte a végzett többletfeladatokat, melyeket összegezve állapította meg, hogy azok nem eseti jellegűek, jelentős többletmunkát eredményeznek.

A Fővárosi Ítéltábla döntése és annak jogi indokai

[12] A fellebbezés alaptalan.

[13] A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 108. § (1) bekezdése szerint a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelem keretei között bírálta felül. A másodfokú eljárás terjedelme vizsgálatakor az ítéltábla figyelembe vette, hogy az alperes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés helyességét fellebbezésében kifogásolta, azonban erre alkalmas megsértett eljárási jogszabályt (Kp. 78. § (2) bekezdés, Pp. 279. § (1) bekezdés) e körben nem jelölt meg, ezért a másodfokú bíróság a fellebbezést kizárólag az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás és bizonyítékértékelés mellett vizsgálhatta.

[14] A bizonyítás eljárás szabályai körében a Kp. 78. § (2) bekezdése akként rendelkezik, hogy a bíróság a bizonyítékokat egyenként és összességükben, a megelőző eljárásban megállapított tényállással összevetve értékeli. A Kp. szerint e körben alkalmazandó Pp. 279. § (1) bekezdése szerint a bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényállításainak, perben tanúsított magatartásainak, valamint a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak és egyéb peradatoknak az egybevetése, egyenként és összességében történő értékelése alapján a meggyőződése szerint állapítja meg. A Kp. 100. § (2) bekezdése b) pontja szerint a fellebbezésnek a beadványokra vonatkozó általános szabályokon túlmenően tartalmaznia kell a fellebbezést megállapító jogszabálysértést a jogszabályhely pontos megjelölésével. Ennek megfelelően megállapítható, hogy a fellebbezés kötelező tartalmi kelléke a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése, valamint annak kifejtése, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. Ezen együttes törvényi feltételeknek a fél akkor tesz eleget, ha egyrészt a megsértett jogszabályhelyet konkrétan megjelöli, másrészt pedig a hivatkozott jogszabálysértést tartalmilag is körülírja, az arra vonatkozó jogi álláspontját kifejti, vagyis, ha a jogszabálysértésre való hivatkozása indokait is ismerteti.

[15] Az alperes fellebbezése a tényállás és bizonyítékértékelés vitatása kapcsán a fenti követelményeknek nem felelt meg, mivel a pusztán a bizonyítási eszközöket nevesítő (felsoroló) Pp. 268. § nem minősül olyan eljárási jogszabálysértésre hivatkozásnak, amelyet a másodfokú bíróság összevethetett volna az ítéleti indokolással. Ekként a jogorvoslati eljárás szabta keretek között a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást és bizonyítékértékelést vehette alapul az ítélet anyagi jogi álláspontjának felülbírlata során.

[16] Az elsőfokú bíróság megbízási díj mértékére vonatkozó mérlegelési tevékenysége vitatása kapcsán az alperes a másodlagos fellebbezési kérelmében bár hivatkozott a Hszt. 71. § (5) bekezdése, a 33/2015. BM rend. 10. § (2) bekezdése és a 31/2015. BM rend. 35.§ (6) bekezdése megsértésére, azonban a jogszabályhelyek megjelölésén túl a mérlegelés okszerűtlen/kirívóan okszerűen voltára, mint jogszabálysértésre való hivatkozása indokait e tekintetben sem adta elő, érdemi nyilatkozatot nem tett arra vonatkozóan, hogy az elsőfokú bíróság mérlegelése miért tekinthető okszerűtlennek, ellentmondásosnak, homályosnak vagy

jogszabálysértőnek. Részleteiben nem munkálta ki, hogy a bíróság által értékelt többletmunka mennyisége ellenére miért csak csökkentett megbízási díj lehet indokolt. A másodfokú bíróság az összecszerűség vonatkozásában részletesen kimunkált fellebbezési kérelem hiányában nem is volt abban a helyzetben, hogy az ítéleti indokolást e körben részleteiben vizsgálja. Ekként a fellebbezés keretei között eljárva a másodfokú bíróság megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a releváns jogszabályi rendelkezéseket felhívta, azokat megfelelően alkalmazta, ítéletének indokolásában döntése indokait részletesen kifejtette, amellyel a másodfokú bíróság is egyetértett. A fellebbezésben előadottakra tekintettel az alábbiakat emeli ki.

[17] Az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást arról, hogy felperes által végzett járőrszolgálati és egyéb feladatok nem tartoztak a felperes kinevezés szerinti beosztásához. A munkaköri leírás a beosztás részeként nem tartalmazhat a kinevezésben meghatározott beosztáshoz nem tartozó, általánosan ellátandó feladatokat, nem adhat feladatokat a rendőrkapitányságon fennálló beosztáson túlterjeszkedve, a munkáltató illetékességi területén túlnyúlva.

[18] A Hszt. 71. § (1) c) pontjára alapított igény tekintetében a Fővárosi Ítéltábla kiemelten utal arra, hogy a hivatásos állomány tagjának többlettevékenységéért járó megbízási díj jogalapja körében a kiforrott ítélkezési gyakorlat szerint a kinevezés szerinti szolgálati beosztáson kívüli tevékenységnek van jelentősége (Kúria, Kfv.VII.37.642/2020/5. - BHGY K-KJ-2020-465). A jogszabályi rendelkezésben meghatározott kritériumok konjunktívak, ebből következően a felperest akkor illetheti meg a megbízási díj, ha nem a kinevezési beosztáshoz tartozó feladatkört lát el többletfeladatként.

[19] A hivatásos szolgálati jogviszonyban, egyezően más alá- és fölérendeltségen alapuló foglalkoztatási jogviszonnyal, a munkáltató utasítási joga nem korlátlan, csak olyan feladatot határozhat meg egy adott munkakörhöz rendeltén, amely a munkakör keretei közé tartozik. A munkakör kiterjesztő értelmezésére nincs lehetőség, ezért ezen elvi alapról eredően jogellenes az olyan gyakorlat, amikor a munkáltató a munkakör részének tekinti egy másik munkakör - akár átmeneti, akár tartós - ellátását. Az alperes csak egy adott munkakörön belül határozhatja meg szabadon az ellátandó feladatokat, a munkaköri leírásba egyértelműen más munkakörbe tartozó feladatok jogszerűen nem is építhetők be, a munkáltatónak az általános utasítási jogkörre vonatkozó megállapításai is csak a munkakörbe tartozó feladatokat érintően értelmezhetők. (Kúria, Kfv.VI.37.193/2020/8., Kf.VI.39.246/2020/4., BH2018. 259.).

[20] A Kúria a körzeti megbízott által a működési körzetén kívül végzett járőri feladatokkal összefüggésben több határozatában kimondta: amennyiben a körzeti megbízott hosszabb időszakon át rendszer szintűen a beosztásához nem tartozó feladatkört ellátja, a járőrfeladatokat a körzeti megbízotti működési körzetén kívül nem eseti, hanem napi rendszerességgel végzi, az többletszolgálatnak minősül és annak ellentételezésére jogosult (Kúria, Kf.VII.45.176/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-930, Kf.VII.45.184/2021/4. – BHGY K-KJ-2022-929). Lényeges azt is hangsúlyozni, az eldöntendő kérdés nem az volt, hogy a TIK jogszerűen utasíthatta-e a felperest és az utasítási jog milyen állományi körre vonatkozik, hanem az, hogy ezekért a többletfeladatokért a Hszt. 71. § (1) bekezdés c) pont szerinti ellentételezésre jogosult-e. Márpedig a másodfokú bíróság által a fellebbezés korlátaira tekintettel figyelembe vett tényállás és kimutatás alapján az elsőfokú bíróság megállapítása szerint a teljes perbeli időszakban a körzeti megbízotti feladatai mellett a felperes nem eseti jelleggel, hanem rendszeresen, a szolgálati ideje nagyobb részében (2/3-ában) járőri és járőr jellegű feladatokat látott el, amely tevékenységét a körzeti megbízotti működési körzetén és

illetékességi területén kívül is folyamatosan, rendszeresen visszatérően végrehajtotta, ami a peresített időszak egészében kimeríti a jelentős többletmunka tényleges megvalósítását is.

[21] A Hszt. 2023. február 1. napjával bekövetkezett módosítását követően a jogalkotó a megbízási díj jogintézményét megtartotta, azt a Hszt. 71. §-ában - a X. fejezetben meghatározott, a szolgálat teljesítésére vonatkozó rendelkezésektől - elkülönítetten továbbra is szabályozni kívánta akként, hogy az általánoshoz képest eltérő, a korábbiakhoz viszonyítva szigorúbb feltételek szerinti elbírálást írt elő (ténylegesen jelentős többletmunka). A speciális juttatás megfizetésére vonatkozó jogalkotói szándék a Hszt. 71. §-án keresztül érvényesült, jelesen az, hogy habár a hivatásos szolgálati jogviszony különleges közszolgálati jogviszony, azonban a rendszeresen előforduló, jelentős többletmunka ellátásáért a hivatásos állomány tagja ellenszolgáltatásban kell, hogy részesüljön. Az alperes fellebbezési érvelésével szemben olyan feltételt nem tűzött a jogalkotó, hogy a többlettényállási elem az előző időszakkal összehasonlításban, ahhoz viszonyítottan lenne csak megítélhető. Ilyen megközelítés a szabályozás tilalmazott kiterjesztő, illetve contra legem értelmezését eredményezné.

[22] Az alperes változó szolgálatteljesítési helyre irányuló érvelése kapcsán az ítéltábla kiemeli, hogy a felperes kinevezése a BRFK helység1 kerület1 Rendőrkapitányság Rendészeti Osztály helység2 Rendőrőrs szolgálatteljesítési helyre szolt. Abból a tényből, hogy a BRFK valamennyi kerületi rendőrkapitánysága helység1 területén helyezkedik el, nem következik, hogy elrendelhető lenne a hivatásos állomány tagjai részére az eredeti szolgálatteljesítési helytől eltérő illetékességi területen, - akár a főváros teljes területén - alapfeladatként a szolgálati feladatok ellátása. Ezt támasztja alá a rendőrség szervei illetékességi területének megállapításáról szóló 67/2007. (XI...28.) IRM rendelet, amelynek értelmében a BRFK egyes rendőrkapitányságai az adott kerület vonatkozásában rendelkeznek illetékességgel.

[23] A Hszt. 2. § 31. pontja a szolgálatteljesítési hely fogalmát akként határozza meg, hogy az a rendvédelmi szerv szervezeti egységének székhelye vagy telephelye szerinti közigazgatási terület; változó szolgálatteljesítési hely megállapítása esetén az a munkaköri leírásban meghatározott közigazgatási terület, amelyen a szolgálati feladatot ténylegesen végre kell hajtani. A Hszt. 46. § (4) bekezdése a változó szolgálatteljesítési helyen történő foglalkoztatást lehetővé teszi, azonban a 31/2015. BM rendelet 92. § (2) bekezdés a) pontja alapján azt állományparancsban vagy határozatban kell elrendelni, ennek hiányában a szolgálatteljesítési helyet meghaladó többlettevékenység ellátásáért ellentételezés jár. Ilyen jellegű állományparancsot vagy határozatot az alperes nem adott ki, ezért az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett arra, hogy a felperes kinevezési okiratában meghatározott beosztását meghaladó, további illetékességi területre kiterjedő feladatok többletterhelést, többlet-feladatellátást eredményeztek.

[24] Az összecszerűség (elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenysége) felülbírálatát pedig a másodfokú bíróság azért nem végezhetette el, mert az a körülmény, hogy az alperes a fellebbezésében az ítéleti mérlegelést nem tartja megfelelőnek, egy jogi álláspont, azonban az alperesnek a vonatkozó jogszabályhelyek megjelölésén túl – a mérlegelés jogszerűségéhez – ezen túlmenően azt kellett volna bemutatni, hogy az ítélet ezen álláspontja (az összecszerűségi meghatározás) milyen érvek mentén minősült jogszerűtlennek. Azt kellett

volna kimunkálnia, hogy az elsőfokú bíróság hol vétett mérlegelési hibát, melyek azok az elemek és körülmények, melyeket nem vett figyelembe, és amelyek az értékelt körülmények figyelembevételével más összecszerzési eredményre vezettek volna; mellyel a fellebbezés teljes mértékben adós maradt.

[25] Mindezekre figyelemmel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Kp. 109. § (1) bekezdése alkalmazásával helybenhagyta.

[26] A perveztes alperes a Kp. 99. § (3) bekezdés és 35. § alapján alkalmazandó Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése, valamint a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségekről szóló 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 3. § (1) és (4) bekezdése alapján köteles a fellebbezéssel érintett pertárgyértékhez igazított, a pernyertes felperest megillető, általa tételesen megjelölt másodfokú perköltség megfizetésére.

[27] Az alperes az illetékekről szóló 1990. évi XCIII. törvény 5. § (1) bekezdés c) pontja alapján személyes illetékmentes, ezért a fellebbezési eljárási illetéket (83.484 forint) a Kp. 99. § (3) bekezdése, 35. § (1) bekezdése alapján alkalmazandó Pp. 95. § (1) bekezdés c) pontjára és a Pp. 102. § (6) bekezdésére figyelemmel az állam viseli.

[28] Az ítéltábla a fellebbezést a Kp. 99. § (3) bekezdése folytán alkalmazandó Kp. 77. § alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[29] Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Kp. 99. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés zárja ki.

Záró rész

helység1, 2025. június 3.

dr. Németh Andrea s.k.	dr. Drávecz Margit Gyöngyvér s.k.	dr. Stumpf-Rádai Ágota s.k.
a tanács elnöke	előadó bíró	bíró